Написав Яна рожнятовська
Четвер, 23 липня 2015, 15:39

Навіть якщо я утратив надію,
Все ж говорити до Тебе волію.
Навіть якщо день темніше від ночі,
Буду шукати Твої, Боже, очі.

Висохли кістки і тіло зів`яло,
Грудкою горе у горлі застрягло.
Дні тягарем тяжким стали для мене,
Та і тоді буду бігти до Тебе.

Хата моя похилилась від смутку,
Кинув нещастя на мене Ти грудку.
Скільки цих днів марноти Ти відміряв?
Чому Ти жахіття таке заподіяв?

Доки триматимеш руку тяжкую?
Навіщо ще дихаю я та існую?
Чому б Тобі просто мене не забути
Щоб лихо від мене на мить відвернути?

Навіщо за мною Ти пильно слідкуєш
І кроки мої без кінця всі рахуєш?
Чи долю мою порівняти з Твоєю,
Чому ж мою шию здавив Ти петлею?

Чи рівня Тобі я, щоб Ти мене слухав?
Чому ж мене путами смерті опутав?
Хто стане з Тобою з людей сперечатись?
Чи сміє судитись з Тобой заповзятись?

Життя моє паром безслідно зникає,
Сьогодні ще є, а вже завтра немає,
Мов листя пожовкле, що з гілки злетіло,
Ще вчора зелене, сьогодні – змарніло.

Молю Тебе, дай мені вмерти спокійно,
Хоча б перед смертю подихати вільно.
Життя моє стало бридким й неможливим,
Зробив Ти не гідним мене і безсилим.

Що я заподіяв Тобі, Всемогутній,
Що гнів Твій на мене такий вже могутній?
Чи зможу кудись я від нього сховатись?
Чи зможу в очах я Твоїх оправдатись?

Чому б не пробачити й не відступитись?

Чи маю я силу з Тобою судитись?
Коли вже припиниш мене Ти карати?
Покинь мене, Боже, спокійно вмирати.

Та хоч говорити до Тебе не смію,
Але таки маю в душі ще надію,
Що голос благання мого Ти почуєш,
З безодні страждання мене порятуєш.

Виконував щиро Твої я веління,
Чекаю лише на Твоє я спасіння.
Бо знаю і вірю – живий Відкупитель,
І вчасно врятує мене мій Спаситель.